

Nr 54.

Ankom till riksdagens kansli den 14 mars 1930 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående befrielse för förre löjtnanten i Norrbottens regementes reserv O. G. W. Lindh från viss ersättningskyldighet.

(1:a avd.)

Uti en till riksdagen avlåten, den 31 januari 1930 dagtecknad proposition (nr 58), vilken till förberedande behandling hänvisats till statsutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av vid propositionen fogat utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för nämnda dag, föreslagit riksdagen medgiva, att förre löjtnanten i Norrbottens regementes reserv O. G. W. Lindh må befrias från honom jämlikt regementskrigsrättens utslag den 19 juli 1916 åliggande skyldighet att till kronan utgiva ersättning med 1,185 kronor 77 öre, samt att ifrågavarande belopp må ur vederbörliga räkenskaper avskrivas.

Genom utslag den 19 juli 1916 förpliktade Norrbottens regementes krigsrätt dåvarande löjtnanten i nämnda regementes reserv O. G. W. Lindh att till kronan utgiva ett belopp av 1,185 kronor 77 öre såsom ersättning för intendenturmateriel, som förkommit vid ett under Lindhs befäl ställt kompani ur nyssnämnda regemente under kompaniets förläggning till Långmyran den 12 augusti—den 14 oktober 1915.

Krigsrättens utslag vann laga kraft.

Uti en till Kungl. Maj:t ställd, den 11 september 1916 dagtecknad skrift anhöll Lindh att av nåd bliva befriad från den honom ådömda ersättningskyldigheten. Till stöd för ansökningen återopades de svåra förhållanden, som varit rådande i avseende å persedelkontrollen under kompaniets ifrågavarande förläggning, och anfördes härvid, bland annat, att plutoncheferna utgjorts av tre sergeanter i reserven, att såsom kompaniadjutant varit beordrad en furir i reserven, som saknat vana vid expeditionsgöromål och dylikt, samt att det övriga befålet utgjorts av underbefäl i reserven eller av obefordrade värnpliktiga.

I den 15 september 1916 över ansökningen avgivet yttrande, vari kommandanten i Boden förklarade sig instämma, anförde chefen för Norrbottens regemente, att enligt hans uppfattning förhållandena under mobili-

seringstiden varit så ogynnsamma, att en kompanichef med så svaga naturliga förutsättningar för befälsföring som Lindh samt utrustad med så fåtalig och kvalitativt delvis så undermålig underlydande personal näppe-ligen syntes kunna göras ansvarig för den uppkomna persedelbristen.

Arméförvaltningens intendentsdepartement avgav utlåtande i ärendet den 8 december 1916 och anförde därvid, att departementet, på grund av bestämmelserna i § 13 mom. 1 i gällande intendenturmaterielreglemente och med hänsyn till den stora vikten av, att i fråga om handhavandet av värden och redovisningen av arméns dyrbara intendenturmateriel intet eftersattes, funne sig böra avstyrka bifall till den av Lindh gjorda ansökningen.

Enligt beslut den 24 juli 1917 fann Kungl. Maj:t ansökningen icke kunna bifallas.

I en den 3 mars 1929 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrift har Lindh — vilken numera beviljats avsked ur reserven — ånyo gjort ansökning om att av nåd erhålla befrielse från omförmälda ersättnings-skyldighet.

I utlåtande den 8 mars 1929 över denna ansökning har *arméförvaltningens intendentsdepartement* — med anmälan att intendentsdepartementet genom arméförvaltningens ombudsman vid upprepade tillfällen, ehuru utan något resultat, sökt utbekomma kronans ifrågavarande fordran av Lindh — anført, att, då några nya skäl, som skulle kunna tala för bifall till Lindhs nu gjorda ansökning, icke blivit andragna, departementet ansåge sig för hindrat att tillstyrka bifall till ansökningen.

Statskontoret, som den 30 april 1929 yttrat sig i ärendet, har därvid anført, att, med hänsyn till vad vederbörande regementschef uttalat i sitt den 15 september 1916 avgivna utlåtande beträffande Lindhs tidigare ansökning, i vilket uttalande kommandanten i Boden instämt, och då Lindh, såvitt av handlingarna kunde utläsas, alltjämt befunne sig i svag ekonomisk ställning, ämbetsverket ansåge sig icke böra motsätta sig, att framställning gjordes hos riksdagen om befrielse för Lindh från den honom ådömda ersättnings-skyldigheten för förkomna persedlar.

Under återopande av vad statskontoret sålunda anført och med erinran tillika, att, enligt vad av handlingarna i ärendet framginge, de försök, som vid flera tillfällen gjorts att indriva kronans ifrågavarande fordran, icke givit något resultat, har *departementschefen* funnit sig böra förorda, att kronan avstode från densamma.

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag, får hemställa,

att riksdagen må medgiva, att förre löjtnanten i Norrbottens regementes reserv O. G. W. Lindh må befrias från honom jämlikt regementskrigsrättens utslag den 19 juli 1916 åliggande skyldighet att till kronan utgiva ersättning med 1,185 kronor 77 öre, samt att ifrågavarande belopp må ur vederbörliga räkenskaper avskrivas.

Stockholm den 14 mars 1930.

På statsutskottets vägnar:

S. H. KVARNZELIUS.

Närvarande: Se under utlåtandet nr 52.
